

Sămânța femeii și Balaurul

Miercuri, 16 mai 2007

Gili Cârstea

Marea controversă dintre Hristos și Satana a fost exprimată clar încă din grădina Edenului: “Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei” (Gen 3:15). Sămânța “femeii” este Hristos, așa cum se poate ușor constata din Apocalips 12:5 și din Galateni 3:16.

În timp ce femeia a făcut tot felul de compromisuri cu Șarpele cel vechi, Sămânța ei a reușit să zdrobească capul Balaurului. Omul Isus Hristos, Sămânța și Rădăcina lui David (Apoc 22:16), a pus pe veci vrăjmășie între Balaur și femeie, iar scena finală din marea controversă va lămuri pentru totdeauna natura acestui conflict milenar.

Când a reușit să amăgească femeia, Balaurul a deconectat omenirea de la izvorul vieții, iar omul a încetat să mai fie o locuință a lui Dumnezeu prin Duhul (Ef 2:22). Templul inimii a rămas pustiu, slava lui Dumnezeu a fost alungată din spiritul uman, iar păsările necurate și urâte au început să experimenteze tot felul de tehnici spre a reuși să se așeze definitiv în locul părăsit de Duhul lui Dumnezeu (Ps 74). Familia umană a ajuns în robia păcatului, la discreția noii administrații, “după mersul lumii acesteia, după domnul puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării” (Ef 2:2).

Sub o astfel de administrație tiranică omenirea nu avea absolut nicio șansă de a trăi în neprihănire. Despărțit de natura divină, omul nu poate respecta o lege divină, oricât de mult și-ar dori și oricât efort ar depune, așa cum un etiopian nu-și poate schimba pielea sau un pardos petele (Ier 13:23). De aceea, orice religie care contează pe un program de fapte pentru respectarea legii lui Dumnezeu este falimentară, iar istoria lui Israel a dovedit suficient acest lucru. Spre a scăpa din robia Balaurului, omenirea nu avea nevoie de planuri, strategii, reforme, sacramente, ritualuri, și tot circul de exerciții pioase menite să înfrângă firea pământescă. Ea avea nevoie de Sămânța femeii, care să zdrobească capul Șarpelui cel vechi. Aici este ascunsă puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede, deoarece Hristos a descoperit un alt fel de neprihănire, cu totul străină de evlavia de formă a oricărei religii neputincioase.

În Omul Isus Hristos, Dumnezeu a încheiat noul legământ cu familia umană. Un membru al familiei omenești, născut din codul genetic al femeii amăgite în Eden să se despartă de natura divină, a fost făcut din nou un templu al lui Dumnezeu, după planul veșnic al guvernării divine. Fiind întruchiparea fidelă a tuturor metaforelor din sistemul ceremonial, Hristos spunea lumii că El este Templul lui Dumnezeu, chivotul legământului, locul prezenței lui Dumnezeu. În trupul Lui, două lumi opuse erau acum unite din nou, iar biruința Balaurului din Eden era anulată complet. Pentru prima oară de la acel incident tragic, Șekina se întorcea în locuința ei de drept, în casa sfântă și slăvită ridicată pentru onoarea și odihna Creatorului.

Viața lui Hristos a demonstrat că legea păcatului și a morții este spulberată acolo unde natura umană este conectată la izvorul vieții. Pavel era fascinat de noua perspectivă, și nu ezita să o formuleze în cuvinte clare, lipsite de orice ambiguitate:

“Voi însă nu mai sunteți pământești, ci duhovnicești, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește într-adevăr în voi. Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui. Și dacă Hristos este în voi, trupul vostru, da, este supus morții, din pricina păcatului; dar duhul vostru este viu, din pricina neprihăririi. Și dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morți locuiește în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Isus din morți, va învia și trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său, care locuiește în voi” (Rom 9:11).

Acesta este principiul vital prin care a fost zdrobit capul Șarpelui, iar marea controversă va fi încheiată de oameni care se vor supune acestui model consacrat. Prin Hristos, Dumnezeu a întins o punte peste prăpastia păcatului, de la Eden la Eden, făcând din ea calea consacrată pe care omenirea poate păși în slava orbitoare a neprihăririi veșnice.

Din păcate, biserica rămășiței s-a lăsat prinsă în tot felul de jocuri copilărești de-a religia, și pare mulțumită că se află sub protecția unui Mijlocitor ca să mai poată păcătui liniștită câteva generații în plus. La umbra îndreptării prin credință, poporul nostru s-a resemnat cu o evlavie fără putere, sfâșiat între păcat și pocăință la nesfârșit. Tot ce-și dorește este să se strecoare cumva în împărăție, să păcălească legea păcatului și a morții pe ultima sută de metri.

Cu o astfel de mentalitate Balaurul nu va putea fi demascat, iar subtilitățile lui prin care amăgește întreaga lume vor deveni tot mai greu de depistat, până când omenirea întregă se va pleca la picioarele lui, convinsă că se închină lui Hristos.

Când vom avea convingerea de nezguduit că Cel ce a zdrobit capul Șarpelui a fost cu adevărat sămânța femeii, atunci vom vedea rolul nostru vital în încheierea marii controversă, și vom găsi puterea de a demasca “izvodirile” unei minți diabolice care a întunecat cunoașterea lui Dumnezeu atâtea mii de ani.